WYROK TRYBUNAŁU (czwarta izba)

z dnia 13 października 2011 r.*

W sprawie C-139/10

mającej za przedmiot wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na podstawie art. 267 TFUE, złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) postanowieniem z dnia 12 marca 2010 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 17 marca 2010 r., w postępowaniu:

Prism Investments BV

przeciwko

Jaapowi Anne van der Meerowi, jako syndykowi masy upadłości Arilco Holland BV,

TRYBUNAŁ (czwarta izba),

w składzie: J.C. Bonichot, prezes izby, K. Schiemann, L. Bay Larsen, C. Toader (sprawozdawca) i E. Jarašiūnas, sędziowie,

* Język postępowania: niderlandzki.

rzecznik generalny: J. Kokott,
sekretarz: M. Ferreira, główny administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 10 lutego 2011 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

— w imieniu J. van der Meera, jako syndyka masy upadłości Arilco Holland BV, przez J.A.M.A. Sluysmansa, advocaat,

— w imieniu rządu niderlandzkiego przez C.M. Wissels, B. Koopman oraz M. Noort, działające w charakterze pełnomocników,

— w imieniu rządu belgijskiego przez J.C. Halleux'go, działającego w charakterze pełnomocnika,

— w imieniu rządu czeskiego przez M. Smolka oraz J. Vláčila, działających w charakterze pełnomocników,

— w imieniu rządu niemieckiego przez T. Henzego oraz J. Kemper, działających w charakterze pełnomocników,

— w imieniu rządu szwedzkiego przez A. Falk oraz K. Petkovską, działające w charakterze pełnomocników,

— w imieniu rządu Zjednoczonego Królestwa przez L. Seeborutha, działającego w charakterze pełnomocnika,

— w imieniu Komisji Europejskiej przez M. Wilderspina oraz R. Troostersa, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 16 czerwca 2011 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 45 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1).

2 Wniosek ten został przedstawiony w ramach sporu między spółką Prism Investments BV (zwaną dalej „Prism Investments"), spółką prawa niderlandzkiego, a J.A. van der Meerem jako syndykiem masy upadłości Arilco Holland BV (zwanej dalej „Arilco Holland"), niderlandzkiej spółki zależnej spółki prawa belgijskiego Arilco Opportune NV (zwanej dalej „Arilco Opportune"), w przedmiocie wykonania w Niderlandach orzeczenia zasądzającego zapłatę sumy pieniężnej, wydanego przez sąd belgijski.

Ramy prawne

3 Motywy 16 i 17 rozporządzenia nr 44/2001 mają następującą treść:

„(16) Wzajemne zaufanie w wymiar sprawiedliwości w ramach Wspólnoty usprawiedliwia uznawanie orzeczeń wydanych w państwie członkowskim z mocy prawa, bez jakiegokolwiek szczególnego postępowania, z wyjątkiem przypadku sporu co do uznania.

(17) Z uwagi na owo wzajemne zaufanie jest również uzasadnionym, aby postępowanie o stwierdzenie wykonalności orzeczenia wydanego w innym państwie członkowskim przebiegało szybko i skutecznie. Stwierdzenie wykonalności orzeczenia musi więc następować niemal automatycznie, po dokonaniu zwykłego formalnego sprawdzenia przedłożonych dokumentów, bez możliwości uwzględniania przez sąd z urzędu którejkolwiek z przeszkód wykonania orzeczenia przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu".

4 Rozdział III rozporządzenia nr 44/2001 obejmujący art. 32–56 określa zasady dotyczące uznawania i wykonywania w innych państwach członkowskich orzeczeń wydanych w danym państwie członkowskim.

5 Artykuł 34 tego rozporządzenia stanowi:

„Orzeczenia nie uznaje się, jeżeli:

1) uznanie byłoby oczywiście sprzeczne z porządkiem publicznym państwa członkowskiego, w którym wystąpiono o uznanie;

2) pozwanemu, który nie wdał się w spór, nie doręczono dokumentu wszczynającego postępowanie lub dokumentu równorzędnego w czasie i w sposób umożliwiających mu przygotowanie obrony, chyba że pozwany nie złożył przeciwko orzeczeniu środka zaskarżenia, chociaż miał do tego możliwość;

3) orzeczenia nie da się pogodzić z orzeczeniem wydanym między tymi samymi stronami w państwie członkowskim, w którym wystąpiono o uznanie;

4) orzeczenia nie da się pogodzić z wcześniejszym orzeczeniem wydanym w innym państwie członkowskim albo w państwie trzecim w sporze o to samo roszczenie między tymi samymi stronami, o ile to wcześniejsze orzeczenie spełnia warunki konieczne do jego uznania w państwie członkowskim, w którym wystąpiono o uznanie".

6 Artykuł 35 rzeczonego rozporządzenia stanowi:

„1. Orzeczenia nie uznaje się nadto, jeżeli jest ono sprzeczne z przepisami sekcji 3, 4 i 6 rozdziału II lub w wypadku przewidzianym w art. 72.

2. Przy badaniu podstaw jurysdykcji wymienionych w ust. 1 sąd lub inny właściwy organ państwa członkowskiego, w którym wystąpiono o uznanie, jest związany ustaleniami faktycznymi, na których sąd państwa członkowskiego pochodzenia oparł swą jurysdykcję.

3. Z zastrzeżeniem przepisów ust. 1, jurysdykcja sądu państwa członkowskiego pochodzenia nie może być przedmiotem ponownego badania. Przepisy dotyczące jurysdykcji nie należą do porządku publicznego w rozumieniu art. 34 pkt 1".

7 Procedura stwierdzenia wykonalności jest uregulowana w sekcji 2 rozdziału III rozporządzenia nr 44/2001 obejmującej art. 38–52.

8 Zgodnie z art. 38 ust. 1 rzeczonego rozporządzenia:

„Orzeczenia wydane w jednym państwie członkowskim i w tym państwie wykonalne będą wykonywane w innym państwie członkowskim, jeżeli ich wykonalność w nim zostanie stwierdzona na wniosek uprawnionego".

9 Artykuł 40 ust. 3 omawianego rozporządzenia ma następujące brzmienie:

„Do wniosku dołącza się dokumenty wymienione w art. 53".

10 Artykuł 41 rzeczonego rozporządzenia stanowi:

„Po spełnieniu formalności przewidzianych w art. 53 następuje niezwłoczne stwierdzenie wykonalności orzeczenia bez badania według art. 34 i 35. Dłużnik w tym stadium postępowania nie ma możliwości złożenia jakiegokolwiek oświadczenia".

11 Artykuł 43 rozporządzenia nr 44/2001 przewiduje:

„1. Każda ze stron może wnieść środek zaskarżenia od orzeczenia rozstrzygającego o wniosku o stwierdzenie wykonalności.

2. Środek zaskarżenia wnosi się do sądu wskazanego w wykazie w załączniku III.

3. Środek zaskarżenia jest rozpoznawany zgodnie z przepisami właściwymi dla postępowania, w którym wysłuchane zostają obydwie strony.

4. Jeżeli dłużnik nie wdaje się w spór przed sądem rozpoznającym środek zaskarżenia wnioskodawcy, art. 26 ust. 2–4 stosuje się także, gdy dłużnik nie ma miejsca zamieszkania na terytorium żadnego państwa członkowskiego.

5. Środek zaskarżenia przeciwko stwierdzeniu wykonalności należy wnieść w ciągu miesiąca od jego doręczenia. Jeżeli dłużnik ma miejsce zamieszkania w państwie członkowskim innym niż to, w którym nastąpiło stwierdzenie wykonalności, termin do wniesienia środka zaskarżenia wynosi dwa miesiące i biegnie od dnia doręczenia stwierdzenia wykonalności dłużnikowi osobiście lub w jego mieszkaniu. Przedłużenie tego terminu z powodu dużej odległości jest wyłączone".

12 Artykuł 44 tego rozporządzenia stanowi:

„Od orzeczenia wydanego w następstwie wniesienia środka zaskarżenia może być wniesiony tylko środek zaskarżenia zgodnie z załącznikiem IV".

13 Artykuł 45 rzeczonego rozporządzenia stanowi:

„1. Sąd rozpoznający środek zaskarżenia zgodnie z art. 43 albo art. 44 może odmówić stwierdzenia wykonalności albo je uchylić tylko z powodu jednej z przyczyn wymienionych w art. 34 i 35. Sąd wydaje orzeczenie niezwłocznie.

2. Orzeczenie zagraniczne nie może być w żadnym wypadku przedmiotem kontroli merytorycznej".

14 Sekcja 3 rozdziału III rozporządzenia nr 44/2001 obejmująca art. 53–56 przewiduje przepisy wspólne dotyczące uznania orzeczenia i stwierdzenia wykonalności.

15 Artykuł 53 owego rozporządzenia stanowi:

„1. Strona, która powołuje się na uznanie orzeczenia lub wnosi o stwierdzenie wykonalności, zobowiązana jest do przedstawienia odpisu orzeczenia spełniającego warunki wymagane do uznania go za posiadający moc dowodową.

2. Bez uszczerbku dla art. 55 strona, która wnosi o stwierdzenie wykonalności, zobowiązana jest ponadto do przedstawienia zaświadczenia zgodnie z art. 54".

16 Artykuł 54 rzeczonego rozporządzenia przewiduje:

„Sąd albo inny właściwy organ państwa członkowskiego, w którym wydane zostało orzeczenie, wystawia, na wniosek, zaświadczenie, używając formularza według załącznika V do niniejszego rozporządzenia".

Postępowanie przed sądem krajowym i pytanie prejudycjalne

17 W 1990 r. fiński bank LSP udzielił pożyczki spółce Arilco Opportune na kwotę 11500000 EUR. Arilco Opportune pożyczyła tę sumę swojej niderlandzkiej spółce zależnej Arilco Holland. Ta z kolei przetransferowała te środki na liczne spółki prawa niderlandzkiego, wśród których figuruje Prism Investments. Otrzymała ona kwotę 1048232,30 EUR.

18 Orzeczeniem z dnia 14 stycznia 2002 r. tribunal de commerce de Bruxelles (sąd handlowy w Brukseli, Belgia) zasądził od Arilco Opportune zapłatę na rzecz LSP kwoty pożyczonej w 1990 r. Arilco Opportune zaskarżyła to orzeczenie do cour d'appel de Bruxelles (sądu apelacyjnego w Brukseli). W tym postępowaniu odwoławczym Arilco Holland wystąpiła z wnioskiem dotyczącym m.in. nakazania Prism Investments zwrotu kwoty 1048232,30 EUR. Wyrokiem z dnia 5 grudnia 2006 r. cour d'appel de Bruxelles m.in. uznał ten wniosek.

19 Orzeczeniem Rechtbank 's-Hertogenbosch (sądu rejonowego, Niderlandy) z dnia 1 sierpnia 2007 r. wobec Arilco Holland otwarto postępowanie upadłościowe, a J. van der Meer został wyznaczony na jej syndyka.

20 W dniu 3 września 2007 r. złożył on wniosek do sędziego orzekającego w przedmiocie środków tymczasowych Rechtbank 's-Hertogenbosch o orzeczenie, na podstawie art. 38 rozporządzenia nr 44/2001, stwierdzenia wykonalności wyroku cour d'appel de Bruxelles z dnia 5 grudnia 2006 r. w odniesieniu do zasądzenia od Prism Investments zapłaty kwoty 1048232,30 EUR. Wniosek ten został uwzględniony postanowieniem z dnia 20 września 2007 r.

21 Prism Investments z kolei wniosła do Rechtbank 's-Hertogenbosch skargę o uchylenie tego postanowienia w sprawie stwierdzenia wykonalności na podstawie art. 43 rozporządzenia nr 44/2001. Twierdziła ona w szczególności, że orzeczenie sądu belgijskiego zostało już wykonane w Belgii w drodze potrącenia.

22 Postanowieniem z dnia 22 lipca 2008 r. Rechtbank 's-Hertogenbosch oddalił wniosek Prism Investments, uznając m.in., że zgodnie z art. 45 rozporządzenia nr 44/2001 stwierdzenie wykonalności może być uchylone tylko z powodu jednej z przyczyn wymienionych w art. 34 i 35 tego rozporządzenia. Stwierdził on, że zarzut wykonania zobowiązań nie należy do jednej z wymienionych tam przyczyn, a zatem nie może zostać uwzględniony w ramach postępowania w sprawie środka zaskarżenia od stwierdzenia wykonalności, lecz dopiero w późniejszym stadium właściwego wykonania.

23 Prism Investments wniosła skargę kasacyjną od tego postanowienia do Hoge Raad der Nederlanden. Na poparcie swojej skargi podniosła, że uznanie byłoby oczywiście sprzeczne z porządkiem publicznym w rozumieniu art. 45 rozporządzenia nr 44/2001 w związku z jego art. 34 pkt 1, przyjmując, że wskazane orzeczenie wyczerpało swoje skutki z powodu jego wykonania w Belgii oraz że wykonanie w Niderlandach nie może być prawnie uzasadnione.

24 W postanowieniu odsyłającym Hoge Raad der Nederlanden uznaje te argumenty za bezzasadne. Uważa on, że zarzut obrony, według którego orzeczenie wydane w jednym państwie członkowskim zostało już wykonane, nie należy do podstaw odmowy przewidzianych w art. 34 i 35 rzeczonego rozporządzenia, w szczególności tej opartej na naruszeniu porządku publicznego.

25 Jednakże sąd ten zastanawia się nad pytaniem, czy art. 45 rozporządzenia nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że sąd rozpatrujący skargę przewidzianą w art. 43 lub 44 rzeczonego rozporządzenia może odmówić stwierdzenia wykonalności lub je uchylić z innych przyczyn niż wymienione we wskazanych art. 34 i 35. W szczególności zastanawia się on, czy zarzut oparty na wykonaniu w państwie członkowskim pochodzenia orzeczenia sądowego może być podniesiony nie tylko w ramach sporu dotyczącego jego wykonania, ale także w ramach postępowania o stwierdzenie wykonalności.

26 W tych okolicznościach Hoge Raad der Nederlanden postanowił zawiesić postępowanie i skierować do Trybunału następujące pytanie prejudycjalne:

„Czy art. 45 rozporządzenia nr 44/2001 sprzeciwia się odmowie lub uchyleniu stwierdzenia wykonalności orzeczenia przez sąd orzekający w przedmiocie środka zaskarżenia na podstawie art. 43 lub 44 tego rozporządzenia, z innej przyczyny niż wymieniona w art. 34 i 35 tego rozporządzenia nr 44/2001, która została powołana przeciwko wykonaniu orzeczenia uznanego za wykonalne i która powstała po wydaniu tego orzeczenia, jak przyczyna, że orzeczenie zostało już wykonane?".

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

27 Aby odpowiedzieć na pytanie prejudycjalne, tytułem wstępu należy stwierdzić, że jak wynika z motywów 16 i 17 rozporządzenia nr 44/2001, przewidziany przez nie system uznawania i wykonywania orzeczeń opiera się na wzajemnym zaufaniu do wymiaru sprawiedliwości w ramach Unii Europejskiej. Zaufanie takie wymaga, aby orzeczenia sądowe wydawane w jednym państwie członkowskim były nie tylko w pełni uznawane w innym państwie członkowskim, lecz również, aby postępowanie o stwierdzenie wykonalności orzeczenia wydanego w tym ostatnim państwie przebiegało szybko i skutecznie.

28 Postępowanie takie, zgodnie z motywem 17 rzeczonego rozporządzenia, powinno obejmować jedynie zwykłe formalne sprawdzenie dokumentów wymaganych w celu nadania wykonalności w państwie członkowskim, w którym wystąpiono o uznanie.

29 W tym celu, zgodnie z art. 53 rozporządzenia nr 44/2001, strona, która wnosi o stwierdzenie wykonalności, zobowiązana jest do przedstawienia odpisu orzeczenia spełniającego warunki wymagane do uznania go za posiadający moc dowodową, a także zaświadczenia organów państwa członkowskiego pochodzenia. Na mocy art. 40 ust. 3 rzeczonego rozporządzenia powinna ona dołączyć te dokumenty do wniosku.

30 Ponadto, jak wynika z art. 41 rzeczonego rozporządzenia, organy państwa członkowskiego, w którym wystąpiono o uznanie w pierwszym stadium postępowania, powinny ograniczyć się do kontroli spełnienia tych formalności w celu stwierdzenia wykonalności tego orzeczenia. W konsekwencji w tym postępowaniu nie mogą one przeprowadzać żadnego badania okoliczności faktycznych i prawnych sprawy rozstrzygniętej orzeczeniem, o którego wykonanie się wnosi.

31 Ograniczony charakter tej kontroli jest uzasadniony celem owego postępowania, którym nie jest uruchomienie nowego procesu, lecz raczej przyzwolenie, na podstawie wzajemnego zaufania do wymiaru sprawiedliwości państw członkowskich, że orzeczenie wydane przez sąd państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie, w którym wystąpiono o uznanie, zostanie wykonane w tym ostatnim poprzez włączenie go do jego porządku prawnego. Postępowanie to pozwala więc, aby orzeczenie wydane w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie, w którym wystąpiono o uznanie, w tym ostatnim wywołało skutki właściwe tytułowi krajowemu, który jest wykonalny.

32 Zgodnie z art. 43 rozporządzenia nr 44/2001 orzeczenie rozstrzygające o wniosku o stwierdzenie wykonalności orzeczenia wydanego w państwie członkowskim innym niż państwo, w którym wystąpiono o uznanie, może zostać zaskarżone. Podstawy zaskarżenia, które można powołać, są wyraźnie wymienione w art. 34 i 35 rozporządzenia nr 44/2001, do którego odsyła art. 45 rzeczonego rozporządzenia.

33 Wykaz ten, którego elementy zgodnie z utrwalonym orzecznictwem należy interpretować zawężająco (zob. wyrok z dnia 28 kwietnia 2009 r. w sprawie C-420/07 Apostolides, Zb.Orz. s. I-3571, pkt 55), ma charakter wyczerpujący.

34 W niniejszej sprawie z postanowienia odsyłającego wynika, że przyczyna uchylenia stwierdzenia wykonalności powołana przez skarżącą przed sądem krajowym i dotycząca wykonania orzeczenia w państwie członkowskim pochodzenia, tj. Belgii, nie należy do tych, które może zbadać sąd państwa członkowskiego, do którego wystąpiono o uznanie, w niniejszej sprawie Królestwa Niderlandów. Okoliczność, że zarzut ten nie został powołany przed sądem belgijskim, w tym zakresie nie ma znaczenia.

35 Ponadto, jak stwierdziła rzecznik generalna w pkt 47 swojej opinii, argument podniesiony przez skarżącą przed sądem krajowym przeciwko stwierdzeniu wykonalności dotyczy rzekomego spełnienia spornego roszczenia w drodze potrącenia. W swoich uwagach na piśmie J.A. van der Meer, działający w charakterze syndyka masy upadłości Arilco Holland, kwestionuje to potrącenie w sposób merytoryczny. Odpowiedź na pytanie, czy warunki rzeczonego potrącenia są spełnione, nie będzie zatem ani łatwa, ani szybka i może wymagać złożonego postępowania wyjaśniającego fakty dotyczące należności, z którą miałoby być dokonane to potrącenie, a zatem trudno byłoby pogodzić ją z celami rozporządzenia nr 44/2001.

36 Rząd Zjednoczonego Królestwa twierdzi, że w każdym razie dla zapewnienia celów postępowania o stwierdzenie wykonalności omawiane orzeczenie powinno być wykonalne nie tylko w chwili wydania pierwotnego orzeczenia, lecz również w chwili, gdy zostało wydane orzeczenie o przyznaniu wykonalności w państwie członkowskim, w którym wystąpiono o uznanie. Byłoby sprzeczne z celami rozporządzenia nr 44/2001 i brzmieniem jego art. 38, gdyby sąd tego państwa był zobowiązany do utrzymania orzeczenia stwierdzającego wykonalność, podczas gdy dane orzeczenie

zostało wykonane w państwie członkowskim pochodzenia i nie może być tam już wykonane.

37 W tym względzie należy stwierdzić, że żaden przepis rozporządzenia nr 44/2001 nie pozwala na odmowę lub uchylenie stwierdzenia wykonalności orzeczenia, które zostało już wykonane, bowiem taka okoliczność nie pozbawia tego orzeczenia charakteru tytułu egzekucyjnego, który stanowi cechę owego dokumentu sądowego.

38 Natomiast brak wykonalności w państwie członkowskim pochodzenia uniemożliwia wykonanie tego orzeczenia w państwie członkowskim, w którym wystąpiono o uznanie. Jak bowiem wynika z orzecznictwa Trybunału, wykonalność danego orzeczenia w państwie członkowskim pochodzenia stanowi warunek wykonania tego orzeczenia w państwie członkowskim, w którym wystąpiono o uznanie (zob. wyrok z dnia 29 kwietnia 1999 r. w sprawie C-267/97 Coursier, Rec. s. I-2543, pkt 23). W tym względzie jeżeli skutkiem uznania jest co do zasady przyznanie orzeczeniom mocy i skuteczności, z której korzystają one w państwie członkowskim, w którym zostały wydane (zob. wyrok z dnia 4 lutego 1988 r. w sprawie 145/86 Hoffmann, pkt 10, 11), to jednak nie istnieją powody przyznania danemu orzeczeniu – w ramach jego wykonania – praw, które mu nie przysługują w państwie członkowskim pochodzenia lub skutków, których nie wywołałoby orzeczenie podobnego rodzaju wydane bezpośrednio w państwie członkowskim, w którym wystąpiono o uznanie (zob. ww. wyrok w sprawie Apostolides, pkt 66).

39 Jak jednak stwierdziła rzecznik generalna w pkt 18 opinii, samo wykonanie orzeczenia sądowego w żaden sposób ani nie odbiera mu charakteru wykonalności, ani nie prowadzi do przyznania mu podczas jego wykonania w innym państwie członkowskim skutków prawnych, jakich nie miałoby w państwie członkowskim pochodzenia. Uznanie w państwie członkowskim, w którym wystąpiono o uznanie skutków takiego orzeczenia, które samo stanowi przedmiot postępowania o stwierdzenie wykonalności, dotyczy cech danego orzeczenia, niezależnie od okoliczności faktycznych i prawnych, które dotyczą wykonania wynikających zeń obowiązków.

40 Taka przyczyna może natomiast podlegać badaniu przez sąd wykonania w państwie członkowskim, w którym wystąpiono o uznanie. Bowiem zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, gdy to orzeczenie zostanie włączone do porządku prawnego państwa członkowskiego, w którym wystąpiono o uznanie, przepisy krajowe tego ostatniego państwa dotyczące wykonania stosują się w ten sam sposób, co do orzeczeń wydanych przez sądy krajowe (zob. wyroki: z dnia 2 lipca 1985 r. w sprawie 148/84 Deutsche Genossenschaftsbank, Rec. s. 1981, pkt 18; z dnia 3 października 1985 r. w sprawie 119/84 Capelloni i Aquilini, Rec. s. 3147, pkt 16; a także ww. wyrok w sprawie Hoffmann, pkt 27).

41 Rząd niemiecki twierdzi, że przyczyny ekonomii procesowej powinny prowadzić do stwierdzenia, iż koncentracja zarzutów obrony opartych na wykonaniu danego orzeczenia w stadium postępowania w sprawie środka zaskarżenia wobec stwierdzenia wykonalności pozwala uniknąć dodatkowego stadium postępowania wykonawczego w państwie członkowskim, w którym wystąpiono o uznanie. Gdyby było inaczej, orzeczenie to zostałoby wprawdzie uznane za wykonalne po badaniu formalnym, jednakże jego egzekucja powinna być następnie przerwana. Ta koncentracja zarzutów obrony wyłącznie w stadium zaskarżenia stwierdzenia wykonalności zwiększyłaby skuteczność tego postępowania i zapobiegłaby postawieniu dłużnika w sytuacji, w jakiej orzeczenie stwierdzające jego dług jest uznawane za wykonalne, podczas gdy nie może być wykonane.

42 Jak jednak podkreślono w pkt 27–30 niniejszego wyroku, w zakresie, w jakim postępowanie o stwierdzenie wykonalności polega na formalnej kontroli dokumentów przedstawionych przez skarżącą, zarzut podniesiony na poparcie skargi wniesionej w rozumieniu art. 43 lub 44 rozporządzenia nr 44/2001, taki jak ten oparty na wykonaniu danego orzeczenia w państwie członkowskim pochodzenia, zmieniłby cechy tego postępowania i wydłużyłby termin, wbrew celowi skuteczności i szybkości określonemu w motywie 17 owego rozporządzenia.

43 Z powyższego wynika, że należy odpowiedzieć na przedłożone pytanie, iż art. 45 rozporządzenia nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on temu, aby sąd rozpatrujący skargę przewidzianą w art. 43 lub 44 rzeczonego rozporządzenia

odmówił stwierdzenia wykonalności orzeczenia lub je uchylił z innej przyczyny niż wskazane w jego art. 34 i 35, takiej jak wykonanie tego orzeczenia w państwie członkowskim pochodzenia.

W przedmiocie kosztów

44 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (czwarta izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 45 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on temu, aby sąd rozpatrujący skargę przewidzianą w art. 43 lub 44 rzeczonego rozporządzenia odmówił stwierdzenia wykonalności orzeczenia lub je uchylił z innej przyczyny niż wskazane w jego art. 34 i 35, takiej jak wykonanie tego orzeczenia w państwie członkowskim pochodzenia.

Podpisy